

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: **Mgr. A. S.**
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Gabrielou Hanzelkovou
sídlem Masarykovo náměstí 122, 753 01 Hranice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **Ing. P. M.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2021, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou (dále jen „městský úřad“) ze dne 2. 3. 2021, č. j. X.
2. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZNP“).

3. Žalobkyně měla přestupky spáchat úmyslným ublížením na cti formou hrubých urážek v přesně nezjištěné dny v červenci 2018 v L. n. B. v ulici N. Z. v zahradě domu č. p. X vůči P. M. (nar. X) použitím výrazů „prase, tlustoch, tlustý hovado“ a vůči nezletilé B. M. (nar. X) a nezletilému H. M. (nar. X) použitím výrazů „hnusné škaredé prasata“.
4. Městský úřad uložil žalobkyni za uvedené přestupky pokutu ve výši 2 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.
5. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku ze dne 2. 3. 2021** vysvětlil, že proti tvrzení žalobkyně, že se skutku nedopustila, stojí výpověď poškozené (osoby zúčastněné na řízení), která uvedla, že v první polovině července roku 2018, když byla na zahradě jejich domu v L. n. B., v ulici N. Z. č. p. X v prostoru u houpaček, žalobkyně přistoupila k plotu, který dělí zahrady, a hrubě ji urazila slovy „zkurvený prase, tlustochu, hovado“ a „že si má jít raději zaběhat, ať se na sebe podívá, jak vypadá“. Přitom obě byly od sebe vzdálené asi čtyři nebo pět metrů.
6. Výpověď poškozené podpořila výpověď svědka M. K., který byl přítomen jednání žalobkyně, když stál na schodech, které vedou ze sklepních prostor domu poškozené na zahradu. Svědek vypověděl, že k jednání došlo v červenci 2018, bližší dobu nedokázal určit. Byl s rodinou na návštěvě rodiny poškozené. Když se na závěr návštěvy šel na zahradu rozloučit s poškozenou, tak v okamžiku, kdy byl na schodech, které vedly na zahradu, uslyšel, jak žalobkyně poškozené říká, „že není líná se nažrat, že je tlustý prase, že má raději cvičit nebo si jít zacvičit“ a dále uvedl výrazy „tlustý prase nebo tlusté hovado“. Svědek upozornil, že si přesně výrazy nevybavuje vzhledem k časovému odstupu od události.
7. Městský úřad shledal nízkou hodnotu výpovědi svědka, protože se o jeho přítomnosti na schodech na zahradu nezmínila ani poškozená ani žádný svědek. Avšak jeho přítomnost nikdo nezpochybnil. Výpovědi poškozené a svědka K. nebyly ničím znevěrohodněny. Svědek K. upřesnil, že nadávek padlo více a ve svědecké výpovědi uvedl pouze ty, na které si vzpomněl.
8. Poškozená uvedla, že urážky dětí se staly s odstupem asi jednoho týdne. Události byl přítomen svědek P. H., který sdělil, že k přestupku došlo v červenci 2018. Městskému úřadu se nepodařilo ani doplňujícími dotazy u svědků a poškozené zjistit přesnější dobu obou přestupků. Poškozená vysvětlila, že oznámení policii učinili s manželem až v reakci na oznámení podaná žalobkyní a jejím manželem v únoru 2019. Tím došlo k časové prodlevě oznámení poškozené.
9. K námitkám žalobkyně, že svědci jsou nevěrohodní, protože jsou známí nebo přátelé poškozené, městský úřad shledal, že je to pochopitelné, pokud se jedna z událostí stala v době přátelského setkání – návštěvy spojené s grilováním. Logicky se svědci události budou rekrutovat z osob přátel a známých. Městský úřad neměl důvod tyto svědky považovat za nevěrohodné jen z důvodu jejich vztahu k poškozené.
10. Urážky nezletilých dětí poškozené byly prokázány svědeckou výpovědí poškozené. Děti si v té době hrály u garáže jejich domu. Žalobkyně vyšla z garáže jejího domu a slovně obě děti urazila. Toto jednání dále prokázaly svědecké výpovědi P. H. a manžela poškozené. Svědek P. H. upřesnil, že spolu s poškozenou a jejím manželem stál před jejich domem na chodníku. U domu byly i děti poškozené B. a H., které si hrály v průjezdu domu u vrat garáže. Svědek P. H. zaregistroval, jak žalobkyně vyšla ze sousedního domu, věděl,

že se jmenuje Sobotková, a ta oslovila děti poškozené výrazem „hnusné škaredé prasata“. Tato slova slyšel naprosto zřetelně.

11. To potvrdil i svědek R. M. (manžel poškozené), který po poučení svědka uvedl, že v červenci 2018 (na konkrétní den si již nepamatoval) stáli před jejich rodinným domem společně s P. H., který je přijel navštívit. Děti H. a B. si hrály před garáží. V tom vyšla žalobkyně z její garáže, promluvila na děti a nazvala je „hnusná škaredá prasata“.
12. Žalobkyně to popřela a na podporu svého tvrzení předložila tři barevné fotografie ze dne 4. 7. 2018, které zachycují výkopové práce, a proto nemohli žádní svědci parkovat ani stát na chodníku před domem poškozené. Městský úřad konstatoval, že výkopové práce na ulici zasahují zčásti do travnaté plochy a vozovky, je na nich vidět dlážděný chodník, ale na žádné z fotografií není vidět rodinný dům poškozené. K listině, kterou předložila žalobkyně, a to rozhodnutí o povolení uzavírky č. 18/2018 ze dne 14. 5. 2018 vydané stavebním úřadem městského úřadu, kterým se povoluje částečná uzavírka silničního provozu v ulici N. Z. od 23. 5. do 30. 8. 2018, konstatoval, že zemní práce v ulici probíhaly, ale uzavírka byla pouze částečná a ulice N. Z. nebyla zcela v citovaném období uzavřena. Z toho nelze dovozovat, že nebylo v uvedeném období možné do ulice N. Z. vjet a zaparkovat a že svědci nemohli stát na chodníku u rodinného domu poškozených. Na fotografiích, které doložila žalobkyně, je vidět, že v ulici parkují auta.
13. K přístupnosti domů v ulici N. Z. v červenci 2018 se vyjádřil i svědek M. S. (manžel žalobkyně), který řekl, že vstup do domu byl možný, mohli kdykoliv přicházet a odcházet a rovněž kdokoli z cizích lidí tam mohl kdykoliv přijít a odejít. Auta v té době parkovala opodál, ale ještě v ulici N. Z.
14. Žalobkyně předložila dne 30. 7. 2019 pět fotografií a uvedla, že mapují prostor před jejím domem a chce jimi prokázat lživá svědectví poškozené, manžela poškozené a svědka H. K tomu městský úřad uvedl, že na fotografiích jsou prostory před rodinným domem a prostory zahrady. Městský úřad nezjistil z fotografií, že svědecké výpovědi byly lživé. K opakovaným námitkám žalobkyně ke svědeckým výpovědím poškozené, manžela poškozené a P. H., kteří uváděli vzdálenosti jejich postavení od garáže nebo žalobkyně, městský úřad uvedl, že jde o subjektivní vyjádření jednotlivců a jejich odhadu vzdáleností. Odlišnosti v odhadu vzdálenosti nejsou podle městského úřadu důvodem nevěrohodnosti svědeckých výpovědí. Odhady vzdáleností byly laické a nemusí souhlasit s přesnými údaji v mapách nebo se skutečným zaměřením prostor. Výpovědi svědků P. H., poškozené a manžela poškozené byly konzistentní a nebyly nevěrohodné.
15. Městský úřad neprovedl ohledání místa, protože tento důkaz nebyl způsobilý ověřit ani vyvrátit věrohodnost svědků a jejich tvrzení. Nebylo třeba zjišťovat rozhledové možnosti mezi zahradami, zda je vidět k pergole žalobkyně, jaké jsou rozhledové poměry před rodinnými domy žalobkyně a poškozené. V rámci řízení nevyvstala žádná pochybnost o totožnosti žalobkyně a její viditelnosti při jednotlivých jednáních, ať už šlo o jednání na zahradě vůči poškozené nebo jejím dětem. Nelze zjistit postavení jednotlivých osob jako výchozích bodů ohledání. Ohledání slouží zejména k zajištění upotřebitelných stop z místa události. Proto se provádí neprodleně nebo co nejdříve po události na místě činu. Tento důkaz byl nadbytečný.
16. Slovní výroky žalobkyně vůči poškozeným jsou hrubými urážkami a dotkly se cti jednotlivce. Jejich intenzita dosahuje dostatečné míry společenské škodlivosti, aby naplnila materiální znak přestupků. Urážkou v obecné rovině se rozumí jakýkoliv akt, který si

klade za cíl ponížení důstojnosti, vážnosti či prestiže člověka v očích ostatních. Po formální stránce měl městský úřad za nepochybně prokázané, že žalobkyně popsaným jednáním ohrozila zájem společnosti na ochraně občanského soužití a zájem na ochraně cti jednotlivce. Žalobkyně splňuje zákonné požadavky z hlediska věku a přičetnosti. Přestupky byly spáchány formou přímého úmyslu, jak vyplynulo z výpovědí svědků P. H., M. K., poškozené a jejího manžela. Městský úřad vyšel ze způsobu provedení jednotlivých útoků, kdy žalobkyně vědomě a cíleně užila hrubých slovních urážek a chtěla porušit zájem chráněný zákonem, dotkla se cti a ponížila důstojnost poškozených.

17. Městský úřad považoval společenskou škodlivost jednání žalobkyně jako vyšší, protože žalobkyně hrubou urážku směřovala vůči nezletilým dětem a dopustila se obou přestupků v krátkém časovém období přibližně jednoho týdne. Ve prospěch žalobkyně městský úřad hodnotil to, že nebyla pro stejný ani jiný přestupek městským úřadem projednána s výsledkem pravomocného vyslovení viny a v evidenci přestupků nemá zaznamenány žádné přestupky. Městský úřad stanovil pokutu ve výši 2 000 Kč, tedy při dolní hranici sazby, jejíž horní hranice činí 10 000 Kč.
18. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** zrekapituloval, že poté, co zrušil rozhodnutí městského úřadu ze dne 21. 10. 2020 a vrátil věc k novému projednání, městský úřad upravil popis skutku u poškozené a vyrozuměl žalobkyni a poškozenou k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Po posouzení věci žalovaný konstatoval, že městský úřad zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).
19. Městský úřad řádně vyslechl žalobkyni a všechny osoby, které se v době spáchání obou přestupků na předmětných místech vyskytovaly (s výjimkou nezletilých dětí nízkého věku). Městský úřad vyslechl i M. S. (manžela žalobkyně), kterého navrhla žalobkyně jako svědka, provedl listinné důkazy založené ve spise, zejména fotografie či rozhodnutí o povolení uzavírky, z velké většiny navržené a doložené žalobkyní a s ostatními jejími návrhy na důkazy se dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně své přestupkové jednání ohledně obou projednávaných skutků popřela. Tato jednání žalobkyně však byla bez důvodných pochybností prokázána, jelikož její tvrzení neobstálo při posouzení jednotlivých výpovědí svědků zvláště i ve vzájemných souvislostech.
20. Proti tvrzení žalobkyně stály a její přestupkové jednání potvrzovaly výpovědi poškozené a svědka M. K. (v případě skutku spáchaného na zahradě domu č. p. v L. n. B.), respektive svědků P. M. (poškozená), P. H. a R. M. – manžela poškozené (v případě skutku spáchaného před uvedeným domem). Městský úřad se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval porovnáním výpovědí slyšených osob v obou případech, věrohodností svědků a vysvětlil v každém z obou případů, proč považuje za prokázané urážlivé výrazy, které popsal ve skutkové větě svého rozhodnutí. Městský úřad se řádně zabýval i dobou spáchání přestupků, zejména přestupku vůči poškozené a své závěry dostatečnými úvahami zdůvodnil.
21. Žalovaný považoval za nedůvodnou námitku žalobkyně ohledně doby spáchání přestupků a odkázal na úvahy a závěry městského úřadu, který se pečlivě zabýval i velkým množstvím průběžných námitek žalobkyně. Ve výpovědích svědků nebyly žalovaným shledány podstatné rozpory, které mohly mít vliv na rozhodnutí ve věci. Městský úřad dospěl ke skutkovým závěrům po posouzení výpovědí ve vzájemných souvislostech a nenechal tyto souvislosti bez povšimnutí, jak nesprávně tvrdí žalobkyně. Městský úřad

při posouzení viny žalobkyně ve věci ublížení na cti nezletilých dětí vycházel správně i z výpovědi manžela poškozené.

22. V následující části odůvodnění rozhodnutí, ve které se městský úřad zabývá nikoliv skutkovým posouzením věci, nýbrž odůvodněním zavinění žalobkyně, pak již souhrnně jmenuje svědky k jednomu i druhému skutku. Námitka žalobkyně ohledně odlišného posuzování důkazní hodnoty výpovědi svědka R. M. (manžela poškozené) na dvou místech odůvodnění je neopodstatněná.
23. Co se týká fotografií ulice před domy žalobkyně a poškozené, není z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, že by se městský úřad zabýval jen některými z nich. Důkaz ohledáním je důkazním prostředkem, který může využít i městský úřad. V daném případě ho však žalovaný považoval za nadbytečný a neúčelný, zejména s ohledem na množství fotografií a na dobu, která uplynula od spáchání přestupků.
24. Městský úřad se po stránce skutkové s věcí řádně vypořádal a z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, o jaké podklady se opřel, jak je posoudil a jak dospěl ke skutkovému závěru uvedenému ve výroku. Městský úřad správně vyhodnotil po právní stránce jednání žalobkyně v obou případech jako ublížení na cti spáchané tím, že žalobkyně jiným způsobem hrubě urazila, a to v prvním případě poškozenou a v druhém případě její nezletilé děti.
25. Městský úřad rovněž řádně a konkrétně vysvětlil, proč u jednání žalobkyně shledal úmysl přímý. Druh a výměra správního trestu, který městský úřad žalobkyni za spáchání přestupku uložil, byly druhem a výměrou správního trestu, které mohly být podle § 35 písm. b) a § 46 ZOP a § 7 odst. 4 písm. a) ZNP za spáchání uvedených přestupků uloženy. Městský úřad postupoval při stanovení správního trestu podle obecných zásad pro jejich ukládání v souladu s § 36 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „ZOP“) a z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se při jeho určení řídil a k jakým skutečnostem přihlédl. Žalovaný považoval uložení pokuty při spodní hranici (v jedné pětině) zákonné sazby v daném případě za plně odpovídající.
26. **Žalobkyně v žalobě zcela popřela spáchání přestupků.** Předmětné skutky se nikdy nestaly a jejich údajný průběh byl vykonstruován ze strany rodiny poškozené a za pomoci osob, které nelze v této věci považovat za nestranné. Žalobkyně nesouhlasila ani s uloženou pokutou ve výši 2 000 Kč.
27. Městský úřad odmítal doplnit dokazování na základě návrhů žalobkyně. Skutková zjištění nemají oporu ve spise a zcela se rozcházejí se skutečnostmi, které z průběhu prošetřování podezření byly bezpečně zjištěny. Městský úřad se vůbec nepozastavil nad tím, že od předmětných incidentů do jejich oznámení uplynula doba sedmi měsíců. Míru dotčení důstojnosti a cti osoby lze jistě spojit s potřebou celou věc oznámit a nechat prošetřit. Otázkou je, jakou motivaci měla poškozená po tak dlouhé době. Podle žalobkyně šlo ze strany poškozené o pomstu. Rodina poškozené neunesla upozornění žalobkyně na to, že poškozují její majetek. Rodina poškozené vyčkávala do okamžiku vzniku sporu mezi oběma rodinami. Věrohodnost jejich jednání je pochybná. Celé rozhodnutí je postaveno pouze na tvrzeních poškozené, která je z podstaty věci osobou zaujatou, a dále na velmi povrchních zjištěních z výpovědi svědků, kteří jsou z okruhu přátel rodiny poškozené. Časový odstup vede k deformaci vzpomínek a vypuštění informací, které by mohly být důležité. Pozdní výpověď postrádá spontánnost a důvěryhodnost. Vypovídající osoby

nebyly schopny údajné jednání žalobkyně ani časově blíže zařadit, což jejich důvěryhodnost nezvyšuje. Tyto okolnosti ponechaly správní orgány stranou a bez vyjádření.

28. Vadou je absence bližšího zdůvodnění konkrétních dopadů údajného jednání žalobkyně na dotčené osoby. Správní orgány neposoudily, jak se jednání žalobkyně mohlo dotknout poškozené. Jestliže poškozená uvádí, že byla dotčena tak, že žila se svou rodinou v permanentním napětí a strachu, což je mimochodem přemrštěná reakce, pak je na místě specifikovat, jaký konkrétní dopad tvrzené jednání mělo na dotčené osoby. Předmětné výroky žalobkyně jen stěží způsobí na psychicky zdravých jedincích takové následky, že - jak tvrdí - museli prodat dům a odstěhovat se jinam. Sama poškozená údajně měla psychické potíže, které nespecifikovala, ani nedoložila. Závěry městského úřadu jsou přehnané a nemístné. Souvislost prodeje domu s předmětným přestupkem pak měly být předmětem dokazování, jak opakovaně navrhovala žalobkyně. Žalobkyně tvrdí, že prodej domu byl zvažován již před dobou, kdy mělo k události dojít. Poškozená extrémně dramatizuje situaci. Spíše se jeví, že využila plánovaného prodeje domu k oznámení údajného přestupku.
29. Další vada spočívá v tom, že výpovědi svědků nekorespondují s tvrzením poškozené. Tím se správní orgány nezabývaly. Jak sám městský úřad uvedl, výpovědi svědka R. M. (manžela poškozené) v rámci prvního skutku měly nízkou důkazní hodnotu. Podporu tvrzením poškozené pak měla dát výpověď svědka M. K. Ten však zcela v rozporu s tím, co uvedla poškozená (že na místo sporu nedošel) řekl, že zůstal stát na schodech. Podle poškozené však žalobkyně přestala mluvit, když uviděla svědka K., který měl přijít k poškozené. Pokud svědek K. k poškozené nedošel, slyšel pouze nějaký rozhovor, ale ten nebyl veden se žalobkyní. Svědek ji neviděl z místa, kde se zastavil a ani vidět nemohl. Je zřejmé, že svědek pouze předpokládal, že se jedná o rozhovor se žalobkyní. To však nebylo prokázáno. Zde se výpovědi rozcházejí, což správní orgány nijak nehodnotily. Dále svědek K. uvedl, že osoby, které slyšel, vedly „rozhovor – nerozhovor“. Z toho, co uvedla poškozená, byla terčem nadávek, aniž by jakkoliv reagovala. Jestliže však šlo o hádku dvou osob, je otázkou, do jaké míry ta která osoba druhou stranu osočovala a zda případné výroky nemohly být pouze reakcí na agresivitu poškozené. Ty nemohly být s to způsobit jí vzhledem ke kontextu tvrzenou újmu.
30. Obdobné nedostatky má i svědectví P. H., pokud jde o druhý z incidentů, kdy mělo dojít k nařčení nezletilých dětí z rodiny poškozené. Správní orgány neřešily zjevnou nelogičnost situace. Jestliže poškozená tvrdí zásadní dopad pronesených výrazů na psychiku dotčených osob a u staršího dítěte mělo jít dokonce o trauma, pak je s podivem, že rodiče nezletilých dětí ponechali údajné jednání žalobkyně bez reakce.
31. Správní orgány nehodnotily dostatečně věrohodnost svědků. Sice tvrdily, že vzájemné vztahy zohlednily při hodnocení provedených důkazů v jejich vzájemných souvislostech, avšak postavily rozhodnutí na výpovědi osob, které nemohou být nezaujaté. Pro napadené rozhodnutí chybí jakýkoliv objektivní důvod. Při zachování respektu k zásadě *in dubio pro reo* nelze žalobkyni uznat vinnou ze spáchání přestupků.
32. Správní orgány také neadekvátně zhodnotily rozpory v informacích ohledně vzdálenosti dotčených osob a svědků a s tím souvisejícími možnostmi hodnotit pohledově vzniklou situaci. Rozpory byly markantní. Nelze se spokojit s odůvodněním, že šlo o individuální vnímání vzdálenosti. Správní orgány měly pro rozhodnutí naprosto nedostatečné podklady.

33. U přestupku chyběl materiální znak. Svědčí tomu okolnosti. Není zřejmé, na co předmětnými výroky žalobkyně mohla reagovat. Z výpovědi svědka K. vyplývá, že spolu hovořily dvě osoby a nemělo jít pouze o cílenou urážku ze strany žalobkyně. Šlo o rozhovor a výroky nebyly izolované, mohly být proneseny v reakci. Proto chybí společenská nebezpečnost výroků. Míra dopadu na adresáta výroku se pochopitelně snižuje, když tento adresát výrok vyprovokoval. V druhém případě společenská škodlivost údajného slovního útoku na nezletilé děti neodpovídá reakci rodičů, kteří neměli potřebu se dětí zastat či jakkoliv reagovat. Nelze prokázat ani úmysl žalobkyně, protože k tomu zcela chybí dostatečný popis okolností, které by k jejímu jednání vedly. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla osobou problémovou. S lidmi ze sousedství vždy dobře vycházela. Proto není zřejmé, co by mělo vést k tomu, aby slovně napadala poškozenou. Žalobkyně neměla důvod takto jednat a není zřejmé, zda je vůbec schopna takto útočit. Jedná se o slušného člověka bez sklonů k vyvolávání konfliktů.
34. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** plně odkázal na podrobné a komplexní odůvodnění napadeného rozhodnutí spolu s odůvodněním rozhodnutí městského úřadu. Žaloba v podstatě nepřinesla nic nového k tomu, co již žalobkyně namítala v průběhu opakovaného řízení v prvním stupni i v rámci odvolacího řízení. Pokud jde o materiální znak přestupku, městský úřad se k němu vyjádřil, a navíc je tento znak zásadně dán již naplněním znaků formálních. Určitá jednání naplňující formální znaky přestupku již v sobě nesou pro přestupek odpovídající společenskou škodlivost. Případně, pouze tvrzené, vyprovokování či následná určitá reakce rodičů dětí neposouvá žalobkyní vyslovené hrubé urážky mimo rámec jejich posouzení jako přestupku. Krajský úřad při svém rozhodování řádně a pečlivě posoudil všechny okolnosti případu a dospěl k závěru, který uvedl do výroku napadeného rozhodnutí.
35. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
36. Soud ověřil **ze správního spisu**, že městský úřad vedl rozsáhlé řízení o přestupcích i pro další skutek žalobkyně – házení kočičích exkrementů před garáž poškozené a jejího manžela v listopadu 2018. Městský úřad řízení o tomto skutku zastavil dne 21. 10. 2020 podle § 86 odst. 1 písm. c) ZOP, protože skutek neprokázal. Policie ČR dne 22. 3. 2019 odložila podle § 74 odst. 3 písm. b) ZOP věc přestupku – umístění kamer v květináči poškozené a jejího manžela před domem směrem k domu žalobkyně, protože nešlo o podezření z přestupku, nebyla shledána intenzita jednání, která by dosahovala schválnosti a hrubého jednání; dle listiny jsou vztahy sousedů dvou sousedících řadových domů bezpochyby vyhrocené.
37. Z důvodu prekluze nebylo zahájeno řízení o zalévání tújí poškozené studenou vodou a neznámou kapalinou, kterých se měla dopustit žalobkyně v lednu 2017. Podle správního spisu nebylo zahájeno ani řízení o slovním napadání a vyhrožování manžela žalobkyně manželovi poškozené v listopadu 2018. Podle oznámení přestupků problémy se sousedy nezačaly po koupi domu poškozenou a jejím manželem v roce 2011, ale až od roku 2013, kdy poškozená s manželem zahájili rekonstrukci domu. Po všech incidentech se poškozená s manželem rozhodli dům prodat a odstěhovat se. Opakované výzvy městského úřadu k usmíření žalobkyně s poškozenými byly marné.
38. Žaloba **není** důvodná.

39. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je **nepřezkoumatelné**.
40. Z námitek žalobkyně je zjevné, že pro ni bylo napadené rozhodnutí srozumitelné a obsahovalo důvody rozhodnutí, na které žalobkyně v žalobě reagovala. Rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu, tj. důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
41. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se jako odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání. Neznamená to ovšem, že by žalovaný musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímou vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat [viz rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 6 As 152/2014-78, č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 8 Afs 66/2008-71; Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2019. s. 618].
42. Napadené rozhodnutí jako jeden celek rozhodnutí městského úřadu a žalovaného je přezkoumatelné. Jak soud podrobně citoval obě rozhodnutí výše, správní orgány se podrobně zabývaly nosnými rozhodovacími důvody, relevantními skutečnostmi, důkazy a podklady rozhodnutí a vypořádaly se s námitkami žalobkyně. Správní orgány se zabývaly všemi zákonnými znaky přestupků a přihlédly k okolnostem případu v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu.
43. První spornou otázkou bylo, jestli se **žalobkyně dopustila přestupků**, které spočívaly v urážkách poškozené a jejích dětí.
44. Podle § 7 odst. 1 písm. a) ZNP „fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí.“
45. Soud dospěl ke shodným závěrům jako městský úřad a žalovaný. Vyslovení urážlivých výroků žalobkyní bylo prokázáno svědeckými výpověďmi. Urážka poškozené byla prokázána výpovědí její, jejího manžela a svědka P. K. Urážky dětí poškozené byly osvědčeny svědeckými výpověďmi poškozené, manžela poškozené a svědka P. H., kteří stáli u incidentu.
46. Občanské soužití, jako tzv. neurčitý právní pojem, lze definovat jako určitý souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Příklady hrubého jednání, které jsou schopny narušit občanské soužití, stanovuje právě § 7 ZNP. Jedná se zejména o urážku na cti, vyhrožování, schválnosti, nepravdivé obvinění.

Hrubé jednání lze definovat jako jednání, které má schopnost ohrozit nebo porušit zájem uvedený v § 7 a současně narušit občanské soužití, tj. překročit rámec výše uvedených ustálených jednání a pravidel. Podle důvodové zprávy k chráněným zájmům patří zdraví člověka, jeho osobnost a čest, zájem na bezporuchovém občanském soužití (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 12/2010-65; Vetešník, P., Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích, 2. vydání, 2020, s. 962 - 980).

47. Pojmovým znakem přestupku ublížení na cti není pronesení hanlivého výroku před větším množstvím lidí, je jím však skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující; a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině obyvatel, tedy v celkovém společenském kontextu, jedná o výrok hanlivý (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 60/2006-53).
48. Hrubé jednání je takové jednání, které „narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné, např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti“ (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 84/2009-64).
49. Hrubé jednání, navíc na veřejnosti, nemůže posloužit jako účinný prostředek řešení mezilidského sporu; nelze takto překračovat společností uznávanou mez slušnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 29/2017-28, bod 17).
50. Popsané slovní útoky žalobkyně nebyly jednáním, které by bylo pouze nevhodné či neslušné, ale již vybočilo svým provedením a intenzitou z rámce běžného nevhodného chování. Soud nemá pochybnosti o tom, že výroky žalobkyně byly urážlivé a zesměšňující. Výrazy „prase, tlustoch, tlustý hovado“ vůči poškozené a „hnusná škaredá prasata“ vůči jejím nezletilým dětem nízkého věku zasahovaly do cti adresátů. Žalobkyně si musela být vědoma toho, že jde o urážky a posměch. Je zjevné, že tyto výrazy se dotknou cti každého člověka. Popsaná nactiutrhání slyšely další osoby, což potvrdily ve svědeckých výpovědích. V dané situaci a v dané skupině obyvatel se jednalo o výroky dehonestující a vulgární. Žalobkyně se cítila zesměšněna a dotklo se jí i zesměšnění jejích dětí.
51. S ohledem na povahu tohoto přestupku je vyloučena nedbalost nevědomá. Žalobkyně si musela být vědoma urážlivosti výroků a **jednala úmyslně**. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by byla omezena její svéprávnost nebo že by žalobkyně byla nepřičetná (§ 19 ZOP). Žalobkyně má vysokoškolské vzdělání. Ze všech okolností věci je zjevné, že žalobkyně nemohla spoléhat na to, že vyslovením citovaných výroků chráněný zájem neporuší nebo neohrozí. V souladu s § 3 odst. 2 ZOP žalobkyně přinejmenším věděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byla srozuměna, resp. výslovně chtěla svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.
52. **Popis času skutků** „v červenci 2018“ soud shledal jako dostačující vzhledem k okolnostem věci. Poškozená podala oznámení o podezření ze spáchání přestupku společně s manželem v reakci na obdobné oznámení podané žalobkyní. S odstupem přibližně sedmi měsíců (v případě oznámení přestupku) a asi jednoho roku (výpovědi svědků) od události je pochopitelné, že si svědci stěžují vzpomenu na přesný den a čas skutků.
53. Smysl uvedení času skutku spočívá v tom, aby byl skutek nezaměnitelný s jiným skutkem. Jde o totožnost skutku. Proto je dostačující uvedení širšího časového období ve výroku rozhodnutí. Bližšího upřesnění času není v daném případě s ohledem na všechny okolnosti

věci potřeba. Skutková podstata přestupku byla naplněna. Opačné posouzení by bylo nepřipustným formalismem. Žalobkyně nenamítá, že by správní orgány zaměňovaly různé skutky, že by bylo urážek více a více grilování s přáteli apod. Svědci se v popisu útoku shodli a skutkový stav byl zjištěn v souladu s požadavky § 3 a § 50 a násl. správního řádu (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 138/2012-23). Vymezení času přestupku konkrétním měsícem splňuje v daném případě požadavky § 93 ZOP i usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 As 34/2006-73.

54. Nebyly zde žádné okolnosti vylučující protiprávnost jednání žalobkyně. Alespoň žalobkyně žádné netvrdila. Zejména nebylo zjištěno, z okolností nevyplývalo ani žalobkyně nenamítala, že by jednala v krajní nouzi, že šlo o nutnou obranu, svolení poškozených atd. Žalobkyni by nezpřostilo ani uznání viny poškozené z údajného přestupku proti žalobkyni. Obě jednání by se posuzovala samostatně. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že bylo prokázáno protiprávní jednání poškozené vůči žalobkyni. Ostatně, žalobkyně k tomu nic konkrétního netvrdila. Je namístě připomenout, že pokud žalobkyně vznáší tvrzení proti závěrům správních orgánů, přenáší na sebe břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24).
55. Soud neshledal důvodnou námitku **nevěrohodnosti svědků**. Věrohodnost je „vlastnost, jež nám určuje, zda jsou relevantní subjekt, popř. zpráva, kterou nám poskytuje, hodny důvěry, tj. zda jim máme či nemáme věřit jako pravdivým“ [Šínová, R. *Věrohodnost důkazních prostředků*. In Hamulák, O. a kol. (eds). *Debaty mladých právníků 2007*. Olomouc: Univerzita Palackého, 2007, s. 11.]. Žalobkyně neuvedla u žádného ze svědků relevantní důvod nevěrohodnosti jejich osob ani jejich svědeckých výpovědí. Posouzení nemůže být aktem subjektivního vnímání či libovůle. Vnitřní přesvědčení o nepravdivosti (nevěrohodnosti) svědecké výpovědi je výsledkem logického myšlenkového postupu, vycházejícího z posouzení objektivních skutečností vnějšího světa, zejména skutkových okolností, zjištěných v konkrétní projednávané věci (srov. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 1751/97, nebo sp. zn. 21 Cdo 4643/2010). Soud se ztotožnil s hodnocením, že svědci v posuzované věci byli věrohodní. Nevystaly pochybnosti o jejich pověsti, duševních a smyslových schopnostech vnímat děj tak, jak se odehrál, v jejich motivaci podat křivou výpověď ani zájem vypovídat proti žalobkyni a stranit poškozené. Svědci vypovídali po poučení a museli si být vědomi následků křivé výpovědi (která může být snadno prokazatelným přestupkem nebo trestným činem). Významné v posuzované věci bylo, jak vyznívají svědecké výpovědi jednotlivě (přesvědčivost, konzistentnost, vnitřní soudržnost, bezrozpornost) a jak v porovnání s ostatními důkazy (soulad či rozpory) a s podklady rozhodnutí, které byly získány před zahájením správního řízení. O podstatných rysech přestupku vypovídali svědci totožně. Věrohodnost výpovědi svědků vyplývá i z konstatování, že svědecké výpovědi se shodují jak v popisu verbálního napadení, tak i v popisu situace, kdy a jak k němu došlo. Úřední záznam o podání vysvětlení nelze sice použít jako důkaz (nebyl získán po zahájení správního řízení, svědci nebyli poučeni o následcích křivé výpovědi), ale lze ho užít pro potřeby volby strategie dokazování a lze jeho srovnáním se svědeckou výpovědí svědka hodnotit i otázku věrohodnosti jeho výpovědi (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 109/2012-26). V daném případě však podání vysvětlení poškozenou, jejím manželem, svědky K. a H. a jejich svědecké výpovědi nevykazovaly významné či žádné odlišnosti.

56. Soud se nepřiklonil právnímu názoru žalobkyně, že v dané věci měly správní orgány v pochybnostech rozhodnout v její prospěch, tj. podle zásady *in dubio pro reo*. V posuzovaném případě ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených a použitých důkazů usvědčujících žalobkyni z předmětných přestupků. Proto nemá zdejší soud za to, že by otázka viny žalobkyně nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 109/2012-26, příp. Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Tz 22/67, č. 22/1968 Sb. NS, a sp. zn. 3 Tz 127/70, č. 37/1971 Sb. NS. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo namístě, neboť správní orgány jednoznačně vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutky skutečně staly způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí.
57. Neopodstatněná byla žalobní námitka, že se správní orgány nevypořádaly s **materiálním znkem přestupků**, tj. se společenskou škodlivostí jednání žalobkyně. Správní orgány obou stupňů své úvahy podrobně popsaly, jak je soud citoval výše v bodech 16 a 17 tohoto rozsudku z rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na straně 4 ztotožnil s právním posouzením věci a rozhodnutí městského úřadu shledal jako souladné se zákonem.
58. Podle § 5 ZOP „přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“
59. Již samotným stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění je v běžných případech dán určitý minimální stupeň škodlivosti činu pro právem chráněný zájem společnosti. Mohou však nastat okolnosti, které snižují škodlivost jednání naplňujícího formální znaky přestupku do té míry, že takové jednání již za společensky škodlivé považovat nelze, tj. že chybí materiální stránka přestupku.
60. Primárně stanoví společenskou škodlivost jednání zákonodárce svou úvahou, která jednání označí formálně jako přestupek v zákoně. Posouzení škodlivosti jednání vychází ze zjištěného skutkového stavu. Škodlivost jednání je dána zejména závažností přestupku, způsobem, jímž byl spáchán, mírou zavinění, osobou pachatele, jeho pohnutkami, materiálními a sociálními poměry. Škodlivost znamená porušení nebo ohrožení právních statků, které chrání právní normy. Hledisko škodlivosti je významným výkladovým vodítkem. Nedostatek škodlivosti je shledán obvykle ve výjimečných případech, kdy lze stěží mít zájem na trestání. Jde o hraniční případy. Subjektivní přesvědčení pachatele přestupku zde nehraje roli. Je třeba dospět k závěru o nulové společenské škodlivosti, nikoli jen nepatrné (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 104/2008-45; Mates, P., Šemík, K. *Společenská škodlivost jako znak přestupku*. In Advokátní deník, 29. 4. 2021). V daném případě je chráněna čest člověka, jeho důstojnost, vážnost, jméno a soukromí. V přezkoumávaném správním řízení ani ze žalobních námitek nevyplývala žádná

skutečnost o nulové škodlivosti jednání žalobkyně. Navíc jednání jí nebylo prokázáno jediným důkazem, ale celou řadou důkazů.

61. Soud neshledal, že by v posuzované věci byly tzv. **opomenuté důkazy**, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se správní orgán nebo soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval. Jde tedy o procesní situace, v nichž účastníci řízení navrhli provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl správním orgánem nebo soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci [srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2343/08].
62. Městský úřad ke všem návrhům na důkazy v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, jak s důkazními návrhy naložil, tedy zda důkazy provedl, resp. z jakého důvodu návrhům nevyhověl, jak soud citoval podrobně z rozhodnutí v bodech 12 až 15 tohoto rozsudku. Žalovaný se s tímto postupem a závěry ztotožnil a argumentaci městského úřadu doplnil (viz body 19 – 24 tohoto rozsudku). S těmito závěry soud souhlasí. Ohledání nebylo třeba i proto, že žalobkyně poskytla městskému úřadu řadu fotografií, které byly provedeny jako důkaz a je z nich zřejmá situace na místě přestupků.
63. Lichá je námitka, že nezákonnost způsobuje řízení zahájené na základě **pozdního oznámení** přestupku, které poškozená učinila až sedm měsíců po incidentu. Zákon o přestupcích nestanoví pro podání oznámení žádnou lhůtu. Ta je stanovena pouze pro zánik odpovědnosti za přestupek a k tomu nedošlo (§ 29 a násl. ZOP).
64. Soud nepřisvědčil ani námitce, že kdyby žalobkyně děti poškozené urazila, jejich rodiče by přece reagovali. Skutečnost, že rodiče malých dětí na urážky nereagovali a konflikt nestupňovali, neznamená, že se přestupek nestal.
65. Soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že nebylo třeba více zkoumat a prokazovat prodej domu poškozenou a jejím manželem, protože neměl vliv na to, jestli se přestupky staly.
66. Soud neshledal jako nezákonnou **výši pokuty** 2 000 Kč. Městský úřad pokutu stanovil v rámci svého správního uvážení. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. „soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.“ Správní orgány svůj postup při stanovení pokuty řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly v souladu se zákonem i se zásadami správního řízení. Přijatý závěr byl přiměřený. Mezi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení.
67. K námitce žalobkyně, že nejde o konfliktního člověka, soud poukazuje na to, že městský úřad přihlédl při stanovení pokuty k polehčujícím okolnostem, které spočívaly v tom, že žalobkyně nemá v evidenci přestupků záznam a k tomu, že městský úřad žádný její přestupek neprojednával s výsledkem pravomocného meritorního rozhodnutí.

68. V souhrnu uvedené skutečnosti, ze kterých vycházely správní orgány, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že se žalobkyně předmětných přestupků dopustila. Za takové situace nebylo nutné provádět další důkazy k prokázání skutkového stavu a správní orgány neporušily povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Jednání žalobkyně bylo prokázáno výpověďmi svědků, které byly ve vzájemném souladu a v souladu s podklady rozhodnutí (oznámení přestupku a podání vysvětlení poškozenou, jejím manželem a svědky K. a H.). Žalobkyně nevnesla svými námitkami ve správním řízení ani v soudním řízení správním do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu.
69. Závěrem soud shrnuje, že žalobní námitky byly nedůvodné. Napadené rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné, bylo srozumitelné a obsahovalo podstatné rozhodovací důvody. Provedené dokazování městského úřadu proběhlo v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a osvědčilo spáchání předmětných přestupků. Nebyly zde žádné okolnosti, které by žalobkyni vyvinily. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady a napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
70. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II). Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádala, soud jí neuložil žádnou povinnost, žádné její náklady řízení ze spisu nezjistil, ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.; výrok IV).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. ledna 2023

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně